

nende arwates, neil on kes surema au
sees on. Ja kui nemmad ka ehk ei lae-
ba ja nurrise onekohe, süski ommeti
mõrlewad monned tedda wahhest ommas
süddame, ja arwawad, et Jummal ot-
se neile liga teinud. Agga se on üna
tähti mõtte. Meie kull, selle jutto mõ-
da, on targem. Temma ütleb: „kes
„kõrgees ellab, saab enneminne kahjo ja
hädä naggema,“ ja temmal on mitto-
kord õigus. Üks, kes sure au järge peäl
istub, kellel pahjo joudo lääes on, peab
kahhewõrra enam wastopannema, et
sure jous läbbi temma mitte liga mailma
rõmo ei oksi, ja sega kull wahhest surema
patto teeb, kull ka ihhule haigust ja wae-
wa sadab. Du ta ükskord hakkanud
kidduma, kull ta siis wahhetaks hea mele-
ga alwema Tallopoiaga, kui sellel agga
ter-

terwis lääes. Näab ta enneaegse surma
tullewad —, oh! ta ommaks keit auja rik-
kust ärra, kui ta weel woi's omma ello
pissut järkada. Se waene, kes mad-
dalus es ellab, ei tunnegi wahhest need
haigusfed, pattud, willeksused, mis sel
üllemal juhtuwad. Ning eks sel üllemal
ka ikka olle surem wastus ükskord anda,
kui allamal? — Sepärrast ärra nurrise
ja laeba, sõ omma leiba, mis so ossaks
seätud ja ussu korwaste, et ka se rõõm,
mis sul sest tulleb, et so ommaksed sind
armastawad, mittoford neil pudub, kes
sinnust üllemad on.

5.

Kaks warga warrastasiid ükskord üht-
lase ühhe hobbose, ja läksid temmaga
omma teed. Ni pea, kui nemmad hea
tükki maad ollid sõitnud, ja pakso meisa
war-